

Ἡ ἀκτινοβολούμενη θερμότης: Ἀνάφλα βγέλλει ὁ τόπος πὸ τὴν κάμιν Κονίστρ. Ἀνάφλα βγέλλει τὸ κορμί του (ἐπὶ τοῦ πυρέσσοντος) αὐτόθι.

ἀναφορὰ ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. ἀναφουρά βόρ. ιδιῶμ. ἀνιφουρά Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνφουρά Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀμφουρά Θεσσ. ἠηφορά Ἡπ. (Πρέβ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναφορά. Ὁ τύπ. ἀνιφουρά ἐξ ἀμαρτ. ἀνεφορά, ὃ δὲ ἠηφορά ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀνήφορος.

1) Ἐγγραφὸς ἢ προφορικὴ αἰτήσις πρὸς ἀνωτέραν ἀρχὴν λόγ. κοιν.: Γράφω-κάνω ἀναφορὰ κοιν. || Φρ. Τὴν ἀναφορὰ σου ἔς τὸ δῆμαρχο (μετὰ περιφρονήσεως πρὸς τὸν παραπονούμενον ἢ διαμαρτυρούμενον, εἰς τὰς διαμαρτυρίας ἢ τὰ παράπονα τοῦ ὁποίου δὲν θεωρεῖ τις ὑποχρεωμένον ἑαυτὸν ν' ἀπαντήσῃ) σύνθηθ. 2) Λογοδοσία κατωτέρου πρὸς ἀνώτερον περὶ τῶν πεπραγμένων καὶ εἰδικώτερον ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἢ ἡμερησία ἔκθεσις περὶ τῆς καταστάσεως στρατιωτικοῦ σώματος ἢ καταστήματος λόγ. σύνθηθ.: Ἀναφορὰ λόχου-συντάγματος κττ. || Φρ. Δὲ θὰ σοῦ δώσω ἀναφορὰ (δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀπολογηθῶ πρὸς σέ). Σήμερα θὰ σ' ἔχω-θὰ σὲ βγάλω ἔξ' τὴν ἀναφορὰ (θὰ σὲ καταγγείλω). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 6,17,6 «ἡ γὰρ ἀναφορὰ τῶν προειρημένων γίνεται πρὸς ταύτην» (ἐνν. τὴν σύγκλητον). 3) Ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προσφερόμενος εἰς τοὺς Χριστιανούς ἡγιασμένος ἄρτος Β.Εὔβ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ. κ. ἀ.) Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Τσακων.: Δὲν κάθ' νὰ φάω, γιατί θὰ πάρω ἀνφουρά Ζαγόρ. || Φρ. Τοῦ ρίχ'κι σὰν ἡ Βλάχους τ'ν ἀμφουρά (ἔδειξε τάσιν νὰ τὸ φάγῃ ὁλόκληρον) Θεσσ. Συνών. ἀντίδωρο, ἄρτος. 4) Ἀναπνοή Πόντ. (Τραπ.): Ἐπῆρεν ἀναφορὰν (ἀνέπνευσε). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀναφορεῖς ὁ, ἀμάρτ. ἀνεφουράς Χίος (Βολισσ. Μεστ.) ἀνιφουρεῖς Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἀ.) ἀνιφουράς Θράκ. (Αἰν.) ἀνιφουῖεας Σαμοθρ. ἀνηφορεῖς Λεξ. Δημητρ. ἀνηφουρεῖς Ἰμβρ. ἀνηφορεῖς Κρήτ. Χίος ἀναφορεῖς Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) —Λεξ. Δημητρ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀναφορεῖς Εὔβ. (Πλατανιστ.) ἀναφορεῖς Ἀντικύθ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. —Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 283 Δημητρ. ἀφαρέος Εὔβ. (Ὁρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναφορεῖς = ὁ ἀνέχων, ὁ ἀναβαστάζων. Διὰ τὸν μετατεπλασμένον τύπ. ἀναφορεῖος - ἀναφορεῖος πβ. ἀναβολεῖς - ἀναβολέας - ἀναβολέος - ἀναβολεῖς, γονεῖς - γονέας - γονέος - γονεῖς κττ. Ὁ τύπ. ἀνηφορεῖς ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀνήφορος. Ὁ τύπ. ἀνηφορεῖς καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Κλίμαξ φέρουσα ἐκ τοῦ κάτω πατώματος εἰς τὸ ὑπερκείμενον Θράκ. 2) Ὀπὴ ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας χρησιμεύουσα πρὸς ἔξοδον τοῦ καπνοῦ τῆς ἐστίας ἢ πρὸς φωτισμὸν Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. Ὁρ. Πλατανιστ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰθάκ. Ἰμβρ. Κρήτ. Χίος (Βολισσ.) —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Μπαίνει ἀπὸ τὸν ἀναφορεῖο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.

Νὰ βάλω θέλω πάλ' ἀρχὴ νὰ κάνω κουζουλάδες, νὰ πεταχτοῦν οἱ κωπελλίες ἀπὸ τὸ ἀνηφορεῖο

Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφάντης 1. β) Ὀπὴ κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ τὴν πλευρὰν τοῦ φούρνου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται ὁ καπνὸς ἢ μετριάζεται ἡ θερμότης Ἀντικύθ. Κεφαλλ. —Λεξ. Βλαστ. 283 Δημητρ. 3) Καπνοδόχος Κρήτ. Σαμοθρ. Χίος (Μεστ.)

ἀναφορεῖο τό, λόγ. σύνθηθ. ὡς ὄρ. στρατιωτικός.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφέρω.

1) Θάλαμος τῶν στρατώνων, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ἀναφορὰ (ἰδ. λ. σημ. 2). 2) Τὸ βιβλίον τοῦ λόχου, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ σύνταγμα.

ἀναφορένω Καπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φορένω.

Φορῶ τὰ ἐορτάσιμά μου ἐνδύματα καὶ κοσμήματα, στολίζομαι: Ἄσμ.

Ἐσέμην ἀναφόρεσε ἕναν πουργὸ ὡς τὸ γεῦμα,

ἔκατσε κ' ἐκοτσάκωσε σαράντα θυὸ κοιτάκιμα

(ἐσέμην = εἰσέβη, εἰσῆλθε).

ἀναφόρης ἐπίθ. Χίος —Λεξ. Δημητρ. ἀνεφούρης Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφέρω.

Ὁ διαδίδων ψευδεῖς εἰδήσεις, ψευδολόγος.

***ἀναφόρητος** ἐπίθ. ἀναφόρετος Κάρπ. ἀνεφ-φό-ρατος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀφορητός < ἀφορῶ.

Ὁ μὴ ὑποπτευόμενός τι, ἀνύποπτος ἐνθ' ἀν.: Ἀνθρωπος ἀνεφ-φόρατος Ρόδ.

ἀναφόριν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀναφόρι Κωνπλ. —Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 312 Δημητρ. ἀναφόρ' Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἀναφούρι Μεγίστ. Σύμ. Χίος ἀναφούρ' Σάμ. Σκόπ. ἀνεφούρι Κάρπ. Πάρ. ἀνιφούρ' Σάμ. ἀνιφόρ' Δαρδαν. ἠεφούρι Εὔβ. (Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναφορεῖον = αἰτήσις, παράκλησις.

1) Ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ροή τῶν ὑδάτων, ἀνάρροια Δαρδαν. Θεσσ. (Ζαγόρ.) Σάμ. Σκόπ. Χίος —Λεξ. Βυζ. Περίδ. Μπριγκ. 2) Τὸ σημεῖον ἐνθα δύο ἀντίθετα ρεύματα συναντῶνται Κάρπ. β) Πᾶν ρεῦμα θαλάσσιον ἀντίθετον πρὸς ἄλλο Εὔβ. (Χαλκ.) Κωνπλ. —Λεξ. Βλαστ. 312. Συνών. ἀνάφορο 2. 3) Ἐλαφρὰ ρυτίδωσις τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐπιμένουσα μετὰ τὴν κόπασιν τοῦ ἀνέμου εἴτε ἢ προξενουμένη ἕνεκα τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὸ ρεῦμα φορᾶς τοῦ ἀνέμου Μεγίστ. Σύμ. Χίος

4) Ἀστατος καιρὸς Πάρ. V) Ἡ ἕνεκα ζητήσεως ὑψώσις τῶν τιμῶν τῶν προϊόντων Σάμ. VI) Μέρος κατὰ τὴν παραλίαν μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὑπήνεμον Πόντ. (Οἶν.) —Λεξ. Δημητρ.

ἀνάφορμα ἐπίρρ. Κάρπ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀφορμή. Ἄνευ ἀφορμῆς, ἀναίτιως: Ἄσμ. Ὅσκέ, δῶσε μου τὴν ψυχὴν ἔς τὸν οὐρανὸν ν' ἀνέω. —Ἀναίτια καὶ ἀνάφορμα ψυχὴ δὲν παραδίνω (ὅσκέ = βοσκέ). Συνών. ἀναίτια.

ἀνάφορμα ἐπίρρ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀφορμή.

Ἄνευ ἀφορμῆς, ἀναίτιως: Ἄσμ.

Ὅσκέ, δῶσε μου τὴν ψυχὴν ἔς τὸν οὐρανὸν ν' ἀνέω.

—Ἀναίτια καὶ ἀνάφορμα ψυχὴ δὲν παραδίνω

(ὅσκέ = βοσκέ). Συνών. ἀναίτια.

ἀναφόρμωμα τό, ἀμάρτ. ἀνεφόρμωμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφορμῶνω.

Ἐπισκευὴ φθαρέντος ἐνδύματος ἢ τοίχου.

ἀναφορμώνω ἀμάρτ. ἀνεφορμώνω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φορμῶνω < φόρμα (μορφή, ὄψις).

Ἐπισκευάζω, ἐπιδιορθώνω φθαρὲν ἔνδυμα ἢ τοῖχον καταρρεύσαντα: Ἀνεφορμώνω τὸ παντελόνι. Ἐνεφόρμωσα τὴν πεζούλλαν. Πβ. ἀναμπαλώνω, ἀναπιάνω 6, ἀναρράπτω, ἀποπιάνω, μπαλώνω.

ἀνάφορο τό, Χίος —Λεξ. Βυζ. Βλαστ. 312 ἀνάφορον Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνάφορον.

